

Romeinen 8

Inleiding

- In Romeinen 1-5 heeft Paulus “rechtvaardiging” uitgelegd.
- In Romeinen 6-7 heeft hij “heiliging” uitgelegd.
- In Romeinen 8 is zijn thema “de veiligheid en zekerheid van gelovigen”: zij zullen nooit veroordeeld worden, d.w.z. gedoemd worden en verloren gaan! Gods strafgericht zal niet over hen voltrokken worden! De verlossing, die door God de Vader is voorgenomen, door God de Zoon is verdiend en door God de heilige Geest is toegepast en is verkondigd in het evangelie (Romeinen 1:16), is absoluut zeker!
 - De verlossing is in alle eeuwigheid door God de Vader voorgenomen (besloten, gepland). Het is op basis van Gods eeuwig verkiezend voornemen, zijn uitverkiezende liefde, d.w.z. zijn *onverdiende en onveranderlijke liefde*! God heeft ons “eerst” liefgehad (1 Johannes 4:19), toen wij nog zondaren en vijanden, dus volkomen verloren waren (Romeinen 5:6,8,10).
 - Verlossing is verdiend (mogelijk gemaakt) door het zoenoffer van Christus. Het wordt tot stand gebracht door de soevereine heerschappij en het onophoudelijke hogepriesterlijke werk van Jezus Christus (door zijn Geest).
 - Verlossing wordt in de individuele harten en levens van mensen toegepast (tot stand gebracht, verwerkt) door de inwonende heilige Geest.

De gedachten in dit hoofdstuk zijn zo met elkaar verweven dat de indeling in zeven gedeelten alleen voor het gemak bedoeld is.

Mogelijke titels voor ROMEINEN 8:

De veiligheid en zekerheid van gelovigen in Christus

De verlossing bewerkt groei en overwinning!

(vrijheid van verdoemenis bewerkt verheerlijking + overwinning)

Romeinen 8:1-4. Gelovigen zijn veilig, omdat zij vrijgemaakt zijn van de wet van de zonde en de dood

“Er is nu geen ‘veroordeling’ (straf/verdoemenis/overgave aan de vernietiging) voor hen die in Christus Jezus zijn” (8:1; cf. Johannes 5:24), want God heeft de macht der zonde ‘veroordeeld’ (gedoemd) in de zwakke menselijke natuur van Christus (8:3).

8:1. Thema: De veiligheid of zekerheid van de gelovige: geen verdoemenis voor ware Christenen!

8:2. De heilige Geest heeft de gelovige vrijgemaakt van de absolute overheersende macht van de inwonende zonde/verdorvenheid (8:2). “De wet van de Geest des levens” is de heilige Geest die als ‘een wet’, d.w.z. als ‘een levend-makende, leidinggevende en beheersende macht’ fungeert in alle aspecten van het leven van de gelovige. “De wet der zonde en des doods” is dezelfde als ‘de wet der zonde’ (7:21,23ac,26b), d.w.z. ‘de inwonende zonde’, ‘de innerlijke verdorven natuur’ die fungeert als ‘een wet’, als ‘een dwingende en beheersende macht’. Het tart en weerstaat telkens weer de menselijke wil en verandert zijn goede voornemens in kwade. Het werkt in de ziel en vooral zijn lichaam (7:14,17,20). Paulus zegt niet dat de gelovige *altijd* zondigt, maar wel dat de inwonende zonde een macht is waarvan hij zichzelf niet kan bevrijden. Het zal in de gelovige *blijven* werken totdat hij definitief bevrijdt is van “het lichaam der zonde of des doods” (6:6; 7:24; 1 Korintiërs 15:54-57)!

8:3,4,7. De “wet” (8:3,4,7) is Gods rechtseis, de regel van verplichting en voorwaarde voor verlossing. Gods heiligheid en rechtvaardigheid vereisen dat enerzijds alle zonde 100% gestraft moet worden en dat anderzijds mensen volkomen (100%) rechtvaardig moeten zijn. De wet als rechtseis van God en uitgedrukt onder andere in de Tien Geboden kan geen mens verlossen, omdat de verdorven natuur van de mens dat onmogelijk maakt. Wat de wet niet

vermocht vanwege de verdorven natuur van de mens, deed God in Christus: Hij rekende af met de schuld en de macht van de zonde door de zonde en schuld in de zwakke menselijke natuur van Christus te straffen (doemen, vernietigen).

8:4. Opdat “de rechtvaardige eis van de wet” (de rechtseis van God), namelijk volmaakte gehoorzaamheid aan God en zijn wil (zijn Woord) als het doel van heiliging, vervuld zou worden in het leven van de gelovige (8:4). Deze gehoorzaamheid aan God en zijn Woord begint bij de wedergeboorte (cf. Handelingen 5:32; 1 Petrus 1:2) en wordt pas volkomen bij de wederkomst van Christus (cf. 1 Johannes 3:1-3).

Romeinen 8:5-13. Gelovigen zijn veilig, omdat hun verlossing reeds begonnen is bij hun wedergeboorte en heiliging door de heilige Geest

Bevrijd van de absolute overheersende macht van de inwonende zonde wandelt de gelovige niet meer naar het vlees maar naar de Geest.

8:5-6. De ongelovige heeft niet de Geest, leeft voortdurend onder de heerschappij van zijn verdorven natuur en richt zijn interesses en doelen naar corrupte en wereldse zaken. Die bestaan uit ‘de dood’, d.w.z. hij of zij leeft gescheiden van God, is tegen God, doet dingen die tegenstrijdig zijn met Gods karakter en wil. De gelovige echter heeft de Geest, leeft onder het bestuur van de Geest en richt voortdurend zijn interesses en doelen naar de dingen die de Geest voorstelt en goedkeurt. Die bestaan uit ‘het leven’, d.w.z. hij of zij kent God persoonlijk en gaat vertrouwelijk met God om.

8:7-8. Het is moreel en psychologisch onmogelijk voor de ongelovige zich te onderwerpen aan God of zijn wil te gehoorzamen, omdat de natuurlijke mens fundamenteel ‘tegen God’ is. Hij *wil, kan, en zal* zich niet aan God onderwerpen en *wil, kan* en *zal* God niet behagen. De natuurlijke mens wil nooit, kan nooit en zal nooit met zijn ‘vrije wil’ of ‘persoonlijke inzet’ voor God kiezen, in God geloven, God volgen, God gehoorzamen of iets doen wat God kan behagen.

8:9-11. De gelovige onderscheidt zich door de heilige Geest. Het bezit van de heilige Geest is de voorwaarde voor verlossing en het begin van verlossing. Het is ook de garantie voor de opstanding van het lichaam uit de dood (ten eeuwige leven) en van volmaakte verlossing (de absolute, 100% verlossing van zonde, dood en satan bij de wederkomst)! Omdat de gelovige bestuurd wordt door de Geest, is zijn verlossing veilig gesteld. De vernietigende macht van de inwonende zonde in Romeinen 7 wordt in Romeinen 8 in scherp contrast gesteld met de levengevende macht van de inwonende heilige Geest!

8:12-13. Dat de gelovige eens en voor altijd gestorven is voor de macht van de zonde (6:2) stelt hem niet vrij van zijn verantwoordelijkheid om voortdurend de zondige gedachten, gevoelens, motieven, begeerten, neigingen en daden in zijn lichaam te doden! *Het volbrachte werk van God in Christus* maakt niet alleen rechtvaardiging door geloof noodzakelijk, maar ook mogelijk. En het maakt heiliging niet alleen noodzakelijk, maar ook mogelijk. De gelovige *behoort, wil, kan* en *zal* telkens weer ‘het vlees’ door de macht van de inwonende Geest doden, d.w.z. het geheel van zijn zondige gedachten, gevoelens, motieven, begeerten, neigingen, doelen, daden, enz.

Romeinen 8:14-17. Gelovigen zijn veilig, omdat zij Gods aangenomen zonen (kinderen) en erfgenamen van de toekomstige heerlijkheid zijn

De gelovigen mogen niet alleen van een heilig leven (8:12-13) genieten, maar ook van een zeker leven (8:14-17). De inwonende Geest scheidt in hen de liefde en het vertrouwen van kinderen en bovendien een diepe zekerheid van het kind van God zijn.

8:14-15. De realiteit van de adoptie als kinderen van God wordt bewezen door hun eigen kinderlijke gevoelens. Terwijl de inwonende wet van de zonde alleen maar slaafse gevoelens van angst in hen produceert, scheidt de Geest in hen kinderlijke gevoelens van liefde en vertrouwen die hen in staat stellen zich tot God te verhouden als hun ‘Vader’ (8:14-15). Het ‘Vader’ zijn van God heeft niets te maken met de fysieke realiteit van verwekken, maar met de geestelijke realiteit van wedergeboorte.

8:16. De realiteit van hun adoptie wordt ook bewezen door het getuigenis van de heilige Geest in hun menselijke geest. Dit getuigenis van de heilige Geest wordt gegeven in de voortdurende *subjectieve* verzekering in het hart dat God hen liefheeft (8:16; cf. 5:5) en staat bovendien opgetekend in de *objectieve* beloften in de Bijbel, die zij met het verstand mogen kennen (16:25-26).

8:17. Het gevolg van kind van God zijn is dat zij ook erfgenamen zijn van de toekomstige heerlijkheid. De *toekomstige* heerlijkheid is niet in strijd met het *tegenwoordige* lijden, omdat het tegenwoordige lijden hen voorbereidt voor hun toekomstige erfenis. ‘Het delen in het lijden van Christus’ betekent lijden ter wille van de Naam en van de zaak van Christus (cf. Marcus 8:34-38) en betekent lijden op een wijze als Christus leed (cf. 1 Petrus 2:18-23).

Romeinen 8:18-28. Gelovigen zijn veilig, omdat zij voortdurend ondersteund worden

8:18-25. De hoop in Gods toekomstige vernieuwing van de hele schepping, inclusief de opstanding van het sterflijke lichaam uit de doden, ondersteunt de gelovigen nu *temidden van hun lijden*.

8:26-27. De hulp van de heilige Geest ondersteunt de gelovigen *temidden van al hun zwakheden*. De heilige Geest doet vooral voorbeden voor de gelovigen tot God en bidt overeenkomstig Gods volmaakte wil voor hun specifieke noden, die de gelovigen dikwijls niet eens onder woorden kunnen brengen.

8:28. Het soevereine beheer van God over alles wat er gebeurt, ondersteunt de gelovigen *in al hun persoonlijke omstandigheden*.

Romeinen 8:29-30. Gelovigen zijn veilig, omdat zij het object zijn van Gods eeuwige verlossingsplan

De gelovigen zijn voorbestemd tot het verkrijgen van eeuwig leven. *In alles werkt God naar de raad van zijn wil* (cf. Efeziërs 1:11).

- 8:29a. God heeft de gelovige *tevorens gekend in zijn uitverkiezende liefde*.
- 8:29b. Hij heeft de gelovige *tevorens bestemd tot gelijkvormigheid aan Christus*.
- 8:30a. Hij heeft de gelovige *effectief geroepen*.
- 8:30b. Hij heeft de gelovige *gerechtvaardigd*.
- 8:30c. Hij heeft (zo zeker is het al!) de gelovige *verheerlijkt*.

Romeinen 8:31-34. Gelovigen zijn veilig, omdat God vóór hen is en hij hen alles gegeven heeft wat nodig is om zijn eeuwige voornemen en plan met hen te bereiken

8:31. Als God vóór de gelovigen is, wie kan dan tegen hen zijn? Als God hen bevrijd heeft van de wet van de zonde en de dood, hen vernieuwd heeft door de inwonende Geest, hen erkent als zijn eigen kinderen en erfgenamen, hen voorbestemd heeft tot heiliging en heerlijkheid, wie kan dan nog tegen hen zijn (8:31)? Geen politieke gebeurtenis in de wereld, geen godsdienstige vervolging door andere godsdiensten, geen aanval van satan of zijn demonen, geen sociale wantoestand, geen fysieke of psychische conditie, enz. kan uiteindelijk de gelovigen van God verwijderen!

8:32-34. Als God het grootst mogelijke gedaan heeft, dan zal hij het kleinere niet ongedaan laten! Als God (volgens zijn eeuwige voornemen) zijn eigen Zoon voor de gelovigen – ja, voor al Gods uitverkorenen (8:33) – overgegeven heeft, dan zal hij zeker zijn Geest geven die de gift van verlossing (rechtvaardiging, heiliging en uiteindelijke verheerlijking) is. Hij zal de gelovigen op zijn tijd alles geven wat nodig is voor hun uiteindelijke en volkomen verlossing! Gods oneindige liefde *wil, kan of zal* niet falen zijn doel te bereiken!

Romeinen 8:35-39. Gelovigen zijn veilig, omdat Gods liefde voor hen oneindig groot en onveranderlijk is

8:35-37. Niemand kan de gelovigen scheiden van Gods oneindig grote en onveranderlijke liefde voor hen. Gods liefde voor zijn uitverkorenen werd bewezen en uitgewerkt in Jezus Christus (cf. 1 Johannes 4:7-10,19; Johannes 10:28-29). De gelovigen zijn méér dan overwinnaars over alle vormen van tegenstand en lijden! (8:35-37). Enerzijds kan het lijden op geen enkele wijze de gelovigen van enig goeds beroven! Anderzijds gebruikt God op soevereine wijze het lijden tot voordeel van de gelovigen! Het lijden vormt de gelovigen en dat vergroot alleen maar de heerlijkheid van God.

8:38-39. Niets wat de gelovigen confronteert in deze geseculariseerde en zelfs God-vijandige wereld kan de gelovigen scheiden van Gods liefde voor hen! Niets in de geestelijke wereld, niets in de tegenwoordige wereld en niets in de toekomstige wereld kan de gelovigen scheiden van Gods liefde voor hen! Geen enkele vorm van lijden kan God verhinderen zijn doel met elke gelovige te bereiken. Om elke vorm van moedeloosheid te voorkomen, zegt Paulus dat *niets of niemand* in de hele schepping de gelovigen *kan of zal* scheiden van Gods liefde voor hen!

Conclusies n.a.v. Romeinen 8

Rechtvaardiging (verlossing) zonder heiliging bestaat niet (8:1-4)

De dood van Christus is zowel effectief voor heiliging als voor rechtvaardiging. “Zo is er dan nu geen verdoemenis of straf (als uitvoering van Gods oordeel) voor hen die in Christus Jezus zijn” (6:3-11). De heilige Geest zelf (als wet, d.w.z. als levendmakende, leidinggevende en beheersende macht) heeft ons vrijgemaakt van de inwonende zonde of de verdorven natuur (als wet, d.w.z. als een allesoverheersende macht in onze menselijke natuur), zoals het was toen wij nog niet wedergeboren waren. De eis van de wet, d.w.z. de eis van Gods wet dat mensen God en zijn wil volledig gehoorzamen (dus groeien in heiliging), behoort, kan en zal van nu af aan steeds meer een werkelijkheid worden voor mensen die door de heilige Geest beheerst worden.

De heilige Geest en heiliging

‘In de Geest zijn’ (8:8-9) beschrijft de sfeer waarin gelovigen zich bevinden. Zij worden beheerst en geleid door de heilige Geest. Dit betekent precies hetzelfde als ‘de Geest van God woont in hen’, ‘zij behoren Christus toe’, ‘Christus woont in hen’. *Terwijl de ongelovige niet anders kan dan zondigen, kan de gelovige niet anders dan groeien in heiliging.* Het bestaat gewoon niet dat iemand verlost (gered, behouden) is en toch aanhoudend doorgaat met zondigen (cf. 1 Johannes 3:6-9). Rechtvaardiging zonder heiliging bestaat niet (8:29-30)!

‘Naar de Geest wandelen’ (8:4) beschrijft het normale patroon van het leven van de gelovigen. Zij worden voortdurend beheerst en geleid door de heilige Geest en dat blijkt uit hun gedrag (cf. Matteüs 7:16-20).

‘De gezindheid van de Geest hebben’ (8:5-7). De ‘gezindheid’ is de zetel van het verstand (gedachten en redeneringen), de zetel van het hart (gevoelens en neigingen) en de zetel van de wil (beslissingen en keuzes). Daarom zullen mensen die door de Heilige Geest beheerst en geleid worden zich vooral toewijden aan de dingen van de heilige Geest (Christus in hun lichamen) (cf. Matteüs 6:31-33). Terwijl de gezindheid van de ongelovigen leidt tot de ‘dood’, d.w.z. tot verwijdering van God (cf. Jesaja 59:2; Efeziërs 2:1), leidt de gezindheid van gelovigen tot ‘leven en vrede’, d.w.z. tot een persoonlijke kennis van God, een vertrouwelijke omgang met God (cf. Johannes 17:3; 1 Johannes 1:3), toewijding aan God en een leven tot eer van God.

De leer van het absolute onvermogen van de ongelovige (8:7-8)

De gezindheid van de ongelovige (de niet-wedergeboren, natuurlijke mens) is tegen God en tegen Gods wil. Er is sprake van vijandschap. Uit zichzelf *onderwerpt* de ongelovige zich *niet* aan God of Gods wet – hij doet dat *voortdurend niet* (het werkwoord staat in de tegenwoordige continuerende tijd). Uit zichzelf *kan* de ongelovige dat ook *niet* doen – hij kan dat *voortdurend niet* (opnieuw de tegenwoordige continuerende tijd). De natuurlijke mens *kan God niet behagen* – hij kan dat *voortdurend niet* (opnieuw de tegenwoordige continuerende tijd)! De ongelovige heeft niet het vermogen zichzelf te bekeren of te veranderen. Niemand kan zich bevrijden van zichzelf. Omdat “de gezindheid van zijn vlees” (zijn oude, gevallen natuur, Romeinen 5:12-21) niet tot stand is gekomen door zijn eigen (vrije) wil (maar door de zondeval van Adam) kan het ook niet weggenomen worden door zijn eigen (vrije) wil! Romeinen 8:7-8 bewijst dat het moreel en psychologisch onmogelijk is voor de natuurlijke mens om zich aan God te onderwerpen, God te gehoorzamen, voor God te kiezen, God te behagen, of wat ook maar te doen om zichzelf acceptabel te maken voor God! Dit is een sterk argument tegen de leer van de zogenaamde “(absolute) vrije wil” van de natuurlijke mens!

Alleen *God* kan een natuurlijke (niet-wedergeboren en dus verloren) mens redden (Johannes 1:13; 3:3-8; 6:44,37)! God doet dat op grond van het volbrachte verlossingswerk van Christus en door middel van de toepassing daarvan door het soevereine werk van de heilige Geest, die mensen wedergeboren doet zijn en mensen vernieuwt.

Dus hoewel een mens een verantwoordelijkheid heeft om te reageren op het evangelie, kan hij dat pas wanneer God op een soevereine wijze iemand op zijn pad gestuurd heeft om het evangelie aan hem te verkondigen. God blijft altijd de eerste! Alhoewel een mens een verantwoordelijkheid heeft om in geloof te reageren op het evangelie, blijft ook “het geloof” in laatste instantie een genadige gave van God (Handelingen 13:48; 16:14; 18:27 KBS en NIV; Efeziërs 2:8-9; Filippenzen 1:29; 2 Petrus 1:1-2).

De natuurlijke mens blijft een slaaf van de zonde totdat Christus hem vrijkoopt (Romeinen 6:6,18; Johannes 8:34,36). Pas als een mens door het geloof in Jezus Christus een volgeling van Christus geworden is, gaat zijn “wil” met betrekking tot de geestelijke dingen functioneren. Dan *wil, kan en zal* hij zichzelf aan God en Gods Woord onderwerpen en zichzelf ten dienste van God stellen (Romeinen 6:16,19; Filippenzen 2:12-13).

De voorbeden van de heilige Geest (8:26-27)

De heilige Geest en ons gebed

Romeinen 8:26-27 beschrijft hoe de heilige Geest ons helpt in onze gebeden. De heilige Geest helpt ons in allerlei zwakheden, zowel in het lijden onder een gebroken wereld als in het lijden voor de zaak van Christus. Hij helpt ons

ook in onze zwakheid met betrekking tot het gebed. Zolang wij Christenen in deze zondige wereld wonen, zullen wij te kampen hebben met onze morele en geestelijke onvolkomenheden en mislukkingen. Wij schieten steeds tekort in wat wij behoren te zijn, behoren te doen en behoren te bidden. Wij weten niet altijd waarvoor wij moeten bidden, d.w.z. welk gebed past bij een specifieke situatie. Hoewel wij vaak weten waarvoor wij in het algemeen moeten bidden (Matteüs 6:9-13; Kolossenzen 1:9-12), weten wij dikwijls niet waarvoor wij moeten bidden indien het een specifieke nood of behoefte betreft. Wij zijn niet zeker of de dingen die wij bidden wel in overeenstemming zijn met Gods wil (2 Korintiërs 12:7-10; Filippenzen 1:22-24). Wij kennen niet de diep verborgen noden en behoeften van ons eigen hart en daarom spreken wij die ook niet uit in onze gebeden en kunnen wij ze zelfs niet eens uitspreken in onze gebeden! Maar de heilige Geest kent de echte noden en behoeften van elk menselijk hart wel, zowel de noden die wij niet kunnen uitspreken (onuitspreekbaar) als ook de noden die wij niet eens weten dat wij ze hebben en dus niet uitspreken! Als een ware Vertegenwoordiger (Advocaat) identificeert de heilige Geest, die in ons woont, zich met onze echte noden en pleit hij bij God overeenkomstig Gods volmaakte wil.

Let op de volgende waarnemingen:

- Het is de heilige Geest en niet de Christen die bidt. Sommige Christenen leggen deze verzen uit alsof het er om gaat *hoe Christenen moeten bidden tot God*. Zij zeggen dat Christenen moeten bidden met onuitsprekelijke verzuchtingen en deze woorden interpreteren zij dan als volgt: de Christenen moeten hun verlangens en emoties die niet in woorden uit te drukken zijn, uitdrukken in woorden die wel gehoord worden maar niet begrepen worden. Zij beweren dat de heilige Geest dicteert wat zij moeten zeggen en hoe zij hun gebeden hardop (te midden van andere Christenen) in onbegrijpelijke woorden moeten uitdrukken. Deze interpretatie zou de onuitsprekelijke verzuchtingen en geluiden van de Christen kunnen identificeren als een absolute uitdrukking van de heilige Geest die in en door hen bidt. Het zou Christenen ook kunnen laten denken dat de hoogste vorm van gebed die God welbehaaglijk is, uitgesproken wordt met onuitsprekelijke verzuchtingen en onverstaanbare woorden! Sommige Christenen identificeren deze vorm van gebed dan ook met “het bidden in tongen” (1 Korintiërs 14:14-17). Het bidden in tongen is echter een bidden van Paulus en niet een bidden van de heilige Geest! De juiste uitleg is, dat de heilige Geest Zelf bidt (voorbeeld doet). De nadruk ligt niet op hoe Christenen tot God bidden, maar hoe de heilige Geest voor Christenen tot God bidt!
- De voorbeden van de heilige Geest (Romeinen 8:27) zijn zoals de voorbeden van Christus (Romeinen 8:34). *In het evangelie naar Johannes is de heilige Geest de Vertegenwoordiger van Christus.* Hij vertegenwoordigt Christus, zijn Woord en wil in het hart en leven van de Christen (Johannes 14:16-17,26; 16:14; Romeinen 8:9-10). Maar *in de brief aan de Romeinen is de heilige Geest de Vertegenwoordiger van Christenen.* Hij vertegenwoordigt de noden van Christenen bij God! De heilige Geest neemt plaats naast de Christen en vertegenwoordigt zijn noden bij God. Dus iedere Christen *heeft Christus als Vertegenwoordiger en Zaakbepleiter in de hemel* bij God (Romeinen 8:34; Hebrëeën 7:25; 1 Johannes 2:1-2) en *heeft de heilige Geest als Vertegenwoordiger en Zaakbepleiter op aarde* in zijn hart. De voorspraak van Christus is als dat van een gebed van een vader voor al de leden van zijn gezin, terwijl de voorspraak van de heilige Geest is als dat van een gebed van een moeder voor de specifieke noden van haar specifieke kind.
- De voorbeden van de heilige Geest worden uitgedrukt in de vorm van onuitspreekbare en onuitgesproken verzuchtingen van de heilige Geest. De “onuitsprekelijke” verzuchtingen van de Geest zijn *onuitspreekbaar* (de Latijnse vertaling) en *onuitgesproken, woordeloos*, te diep voor woorden (de Syrische en Armeense vertalingen)! De gebeden van de heilige Geest hebben zeer zeker inhoud, maar deze inhoud kan niet in begrijpelijke menselijke woorden uitgesproken worden (ze zijn onuitspreekbaar) en worden ook niet in hoorbare woorden uitgesproken (ze zijn onuitgesproken)!
- De voorbeden van de heilige Geest stijgen op naar Gods troon in de vorm van onuitspreekbare of onuitgesproken verzuchtingen van de Christen. De verzuchtingen van de heilige Geest kunnen alleen waargenomen worden *in het hart* van de Christen, omdat God daar de Christen doorzoekt en Hij daar de onuitspreekbare of onuitgesproken verzuchtingen vindt (Romeinen 8:27)! De voorbede van de heilige Geest d.m.v. onuitspreekbare of onuitgesproken verzuchtingen *maakt gebruik van de onuitspreekbare of onuitgesproken verzuchtingen van de Christen in zijn hart als Zijn instrument van gebed*. Maar omdat deze onuitspreekbare en onuitgesproken verzuchtingen van de heilige Geest plaats vinden *in het hart* van de Christen, kunnen zij soms ook uitgedrukt worden in de *hoorbare verzuchtingen* van de Christen. Maar de Christen mag zijn eigen bidden in hoorbare woorden niet verwarren met het bidden van de Geest in zijn hart. Hoewel de Christen ervan bewust is dat de heilige Geest gebruikmaakt van de onuitspreekbare of onuitgesproken verzuchtingen in zijn hart om voor hem te bidden tot God, mag hij er niet aanspraak op maken dat wanneer hij zijn gebeden uitdrukt in óf begrijpelijke woorden óf onbegrijpelijke woorden, verzuchtingen of andere geluiden, dat deze dan de voorbeden van de heilige Geest zijn! Christenen mogen niet vergeten dat God de motieven en gedachten van hun hart doorzoekt (Hebrëeën 4:12-13; Romeinen 8:27a)! Romeinen 8:26-27 gaat over hoe *de heilige Geest tot God bidt voor de Christen* en niet hoe de Christen tot God moet of mag bidden!
- God weet dat de voorbeden van de heilige Geest volkomen overeenstemmen met zijn volmaakte wil. God doorzoekt voortdurend het hart van de Christen. Hij kent alles dat in zijn hart is (1 Samuël 16:7; 1 Kronieken 28:9; Jeremia 17:9-10; 1 Korintiërs 4:5; Hebrëeën 4:13) en Hij weet ook wat de inhoud, betekenis en

bedoeling van de voorbeden van de heilige Geest zijn. Omdat de heilige Geest de Geest van God is en precies zo denkt als God, zijn de voorbeden van de heilige Geest altijd effectief. Ze falen nimmer! Daarom gaat ook geen enkele ware Christen ooit verloren (Romeinen 8:29-30)! Daarom gebeurt er ook niets met een Christen dat niet de toestemming van God heeft en bijdraagt aan het bereiken van Gods volmaakte plan met hem (Romeinen 8:28)! Deze onuitspreekbare of onuitgesproken verzuchtingen in het hart van een Christen wijzen op het feit dat God “oneindig veel meer doet dan wij bidden of beseffen” (Efeziërs 3:20)!

Gods eeuwige plan (8:28-30). Het dient tot onze zekerheid!!!

De eeuwige en tijdelijke elementen van Gods plan

“Gods eeuwige voornemen (plan, doel)” (Grieks: prothesis) (Romeinen 8:28) is dat hij in alles werkt naar de raad van zijn wil (Efeziërs 1:11). “Gods eeuwig voornemen (plan, doel)” werkt d.m.v. “zijn uitverkiezing” (Grieks: ekloge) (Romeinen 8:33; 9:11), d.m.v. “zijn voorkennis” (Grieks: proginosko) (Romeinen 8:29; 1 Petrus 1:1-2) en d.m.v. “zijn voorbestemming” (Grieks: prohorizo) (Romeinen 8:29; Efeziërs 1:11)! Dit zijn de eeuwige elementen van zijn eeuwige plan.

Gods eeuwige plan tot verlossing van verloren mensen wordt gerealiseerd “in de tijd (geschiedenis)” en alleen “in Gods kinderen” d.m.v. de volgende elementen: zijn “roeping” (Grieks: kaleo), zijn “rechtvaardiging” (Grieks: dikaiō) en zijn “verheerlijking” (Grieks: doxazo) (Romeinen 8:30). Er is een onverbrekelijke band tussen deze elementen; de Almachtige God zelf is subject van elk element! Hij werkt in alles naar de raad van zijn wil (Efeziërs 1:11). Degenen die Hij tevoren kent en tevoren bestemt (dus tevoren uitverkiest), die roept Hij op soevereine wijze tot zich (tot Christus, Johannes 6:37,44)! Gods roeping is *altijd effectief*; d.w.z. wie God roept, komt altijd tot Hem (tot Christus), die rechtvaardigt Hij en die zal Hij ook verheerlijken! Niets en niemand kan Hem van zijn plan afbrengen of zijn plan wijzigen (cf. Jesaja 14:24,27)!

De volgorde van de elementen van zijn plan in de tijd zijn volgens de Bijbel als volgt:

- Wedergeboorte (effectieve roeping). De *toepassing* van het volbrachte werk van Jezus Christus aan het kruis is in het beginstadium volledig het initiatief en het werk van God, de heilige Geest en wordt “wedergeboorte” genoemd (Johannes 3:3-8; 6:44; 16:8-11; Titus 3:3-7). Wedergeboren mensen worden “geroepen van Jezus Christus” of “geroepen heiligen” genoemd (Romeinen 1:6-7).
- Bekering. Bekering is een verandering van denken en bovendien een verandering van levensrichting. Bekering is het werk van wedergeboorte dat doordringt tot het bewustzijn van de zondaar. Bekering is dus een veranderen van denken over God, over zichzelf, over andere mensen, kortom: een veranderen van denken met betrekking tot zijn hele wereldbeeld. En bekering is ook een ommekeer, een afkeer, een wegkeer van de zonde binnen in hem, van de zonde in de wereld om hem heen, en van de satan (Lucas 6:31-32; Handelingen 3:19; 26:18). Bekering is niet alleen zich wegkeren van deze elementen, maar vooral ook een toekeren tot de enige, ware en levende God. Bekering bestaat enerzijds uit berouw over zonde in al zijn vormen en anderzijds uit geloof.
- Geloof. Geloof is een aannemen van de waarheid van het evangelie en vervolgens een aannemen van de waarheid van Gods Woord. Geloof is het aannemen van Jezus Christus (de Waarheid) in je hart (denken, ziel of geest, in je hele leven). Geloof is alleen mogelijk nadat God zijn Woord gesproken heeft en geloof is alleen echt indien het uitgedrukt wordt in een antwoord (belijdenis, een verandering van leven, daden) (Hebreeën 11:6-8). Geloof is het gevolg van Gods roeping (2 Tessalonicenzen 2:13-14), maar daarnaast ook de voorwaarde voor rechtvaardiging (Romeinen 3:28). Daarom geeft God de mens de verantwoordelijkheid zich te bekeren en het evangelie te geloven (Marcus 1:15).
- Rechtvaardiging. Rechtvaardiging betekent dat God op soevereine wijze genadig is en de voorheen 100% zondaren (en dus 100% verloren mensen) 100% rechtvaardig (verlost) *verklaart* en voor 100% rechtvaardig *beschouwt* en *behandelt*. Het is een juridisch begrip, waardoor een mens in een rechte relatie tot God komt te staan, zelfs al is hij in zijn wezen, karakter, denken, motieven en daden nog niet volkomen rechtvaardig (heilig). Rechtvaardiging wordt bemiddeld door het geloof (Romeinen 3:22). Rechtvaardiging resulteert in een nieuwe relatie tot God (Romeinen 5:1), in het ontvangen van de Geest van het zoonschap in zijn lichaam (Romeinen 8:15-16; ook genoemd ‘de verzegeling met de heilige Geest’, Efeziërs 1:13 of ‘de doop met de heilige Geest’, Matteüs 3:10-12; Handelingen 11:14-18; 1 Korintiërs 12:12-13) en het verplicht de gelovige tot een heilig leven (heiliging, Romeinen 6:4-14).
- Heiliging. Heiliging betekent dat God de rechtvaardiging aan het begin van het leven van de Christen door heel zijn verdere leven op aarde uitwerkt in een steeds veranderende en vernieuwende leven. Door Gods soevereine genade *wordt de Christen meer en meer wat hij of zij reeds is* in Jezus Christus. Heiliging is in negatieve zin een *afzondering* van alles wat een leugen, verkeerd, zondig en slecht is; en in positieve zin een *toewijding* aan alles wat waarheid, juist, goed en heilig is. Heiliging is het voortdurende werk van de heilige Geest in de gelovige, waarbij de heilige Geest de gelovige meer en meer verlost van zijn zondige denken, motieven, emoties, karaktertrekken, daden, enz. (Romeinen 8:13; 1 Korintiërs 6:19-20); hem meer en meer verandert naar gelijkvormigheid aan het beeld van Christus (Romeinen 8:29); en hem meer en meer in staat stelt goede werken te doen (Efeziërs 2:10; Titus 3:5-8).

- Volharding. Gods verlossingsplan *kan* en *zal* niet falen! Wat hij begon, zal hij voltooien (Filippenzen 1:6; 2:13; cf. Jesaja 14:24,27). De uitverkorenen *kunnen* en *zullen* volharden, niet vanwege iets in henzelf maar door Gods soevereine genade (Matteüs 24:24; Johannes 10:28-30; Openbaring 17:14; Romeinen 8:35-39)!
- Verheerlijking. De uitverkorenen zullen uiteindelijk verheerlijkt worden (Romeinen. 8:30)! Zij zullen zijn als Christus (1 Johannes 3:1-3); zij zullen een opstandingslichaam ontvangen zoals het opstandingslichaam van Christus (Filippenzen 3:20-21); en zij zullen voor eeuwig met God op de nieuwe aarde wonen (Romeinen 8:17-18; Openbaring 21:1-3). Het uiteindelijke doel van Gods verlossingsplan is natuurlijk de verheerlijking van God door Christus (Romeinen 8:17; 11:33-36)!

Gods voorkennis (van tevoren kennen) (Grieks: proginosko)

Wanneer dit woord van mensen gebruikt wordt, betekent het “van tevoren kennis hebben over iets” (Handelingen 26:5; 2 Petrus 3:17). Maar in de gevallen waar dit woord van God gebruikt wordt, betekent het “*van tevoren verkiezen*” (Handelingen 2:23; Romeinen 8:29; 11:2; 1 Petrus 1:2,20). “Degenen die God tevoren gekend heeft” zijn “degenen die hij voor zichzelf heeft doen overblijven”, “het overblijfsel die door Gods genade uitverkoren zijn” (Romeinen 11:2-6)! “Gods voorkennis” is “Gods uitverkiezing” van bepaalde mensen voor verlossing.

Het woord “kennen” in het Hebreeuws van het Oude Testament en in het Grieks van het Nieuwe Testament heeft betrekking op “*Gods selectieve kennis*”, waarmee Hij een persoon begunstigt en tot object van zijn liefde en zorg maakt (Genesis 18:19; Exodus 2:25; Psalm 1:6; 144:3; Jeremia 1:5; Amos 3:2; Hosea 13:5; Johannes 10:14-15, 27-28; 2 Timoteüs 2:19; Matteüs 7:21-23; 1 Korintiërs 8:3; Galaten 4:9; 1 Johannes 3:1).

Gods voorbestemming (van tevoren bestemmen) (Grieks: prohorizo)

Terwijl Gods voorkennis zich richt op “wie” hij uitverkiest, richt Gods voorbestemming zich op “waarvoor” hij hen uitverkiest. Deze mensen heeft hij tevoren bestemd gelijkvormig te worden aan het beeld van Christus (Romeinen 8:29). D.w.z. zij zijn voorbestemd gelijkvormig te worden aan het lijden van Christus (Romeinen 8:17), aan het morele en geestelijke karakter van Christus (Efeziërs 1:4-5), aan het verheerlijkte opstandingslichaam van Christus (1 Korintiërs 15:49; Filippenzen 3:21) en aan de toekomstige heerlijkheid van Christus (Romeinen 8:17-18). God heeft de uitverkorenen voorbestemd tot transformatie, vanaf hun wedergeboorte tot hun uiteindelijke verheerlijking!

Gods roeping (Grieks: kaleo)

Het Griekse woord heeft verschillende betekenissen: “noemen” (Matteüs 23:9), “een naam geven” (Lucas 1:59-60), “uitnodigen” naar een feestmaal (Matteüs 22:3b,9, cf. 14, Grieks: kletos) en figuurlijk “roepen” in de betekenis van uitverkiezen tot verlossing (Romeinen 1:6-7; 8:30; 9:24; 1 Timoteüs 6:12; 1 Petrus 2:9; 5:10). In de Bijbel is “Gods roeping met betrekking tot verlossing” een “*soevereine roeping*” (niet op grond van iets in de mens zelf) (Gods verkiezend voornemen is blijvend omdat *God riep*, niet omdat een mens iets doet of werkt, Romeinen 9:11) en daarnaast een “*effectieve roeping*” (het faalt nooit beantwoord te worden) (Romeinen en 8:30). Gods roeping staat in verband met zijn eeuwige verlossingsplan (Romeinen 8:28-30) en met zijn eeuwige uitverkiezing (Romeinen 9:11; 2 Tessalonicenzen 2:13-14; 2 Timoteüs 1:9). *In deze betekenis is “Gods roeping” “Gods voorkennis en voorbestemming”, dat gerealiseerd wordt in de tijd en de geschiedenis.*

Deze “roeping” leidt niet alleen tot verlossing maar ook tot gemeenschap met Christus (1 Korintiërs 1:9), tot een heilig leven (1 Tessalonicenzen 4:7), tot een onwankelbare hoop (Efeziërs 4:4) en uiteindelijk tot de uiteindelijke fase van Gods koninkrijk en heerlijkheid (1 Tessalonicenzen 2:12).

Gods rechtvaardiging (Grieks: dikaioo)

Zie “rechtvaardiging” hierboven. Over deze rechtvaardiging heeft Paulus het in zijn brief aan de Romeinen. Hoewel Gods roeping, rechtvaardiging en verheerlijking volledig mensen betreft en heel belangrijk is voor de praktische ervaring van verlossing, mogen Gods roeping, rechtvaardiging en verheerlijking toch niet gedefinieerd worden in termen van menselijke activiteit of bijdragen! God alleen blijft soeverein actief in deze handelingen en de mens draagt niets bij tot hun effectiviteit!

Gods verheerlijking (Grieks: doxazo)

Zie “verheerlijking” hierboven.

Gods uitverkiezing (8:33)

De term “uitverkiezing” (Grieks: ekloge, eklektos, eklegomai).

“Gods uitverkiezing” is Gods eeuwige besluit en doel om bepaalde mensen uit het menselijk geslacht te verlossen in en door Jezus Christus. Het is een onafscheidelijk deel van Gods eeuwige voornemen (plan, doel, Grieks: prothesis, zie hierboven). Gods verlossingsplan wordt zelfs “zijn verkiezend voornemen” genoemd (Romeinen 9:11).

De term “uitverkiezing” (Grieks: ekloge) heeft onmiskenbaar betrekking op “uitverkiezing ten eeuwige leven” (1 Tessalonicenzen 1:4; 2 Petrus 1:10). De term “uitverkorene” (Grieks: eklektos) heeft in alle gevallen in de Bijbel betrekking op uitverkiezing van mensen tot verlossing en eeuwig leven (Romeinen 8:33; Kolossenzen 3:12; 2 Timoteüs 2:10; Titus 1:1; cf. Matteüs 22:14; 24:22,24,31; Marcus 13:20,22,27; Lucas 18:7; 1 Petrus 1:1; 2:9;

Openbaring 17:14). De term “uitverkiezen” (Grieks: eklegomai) heeft eveneens onmiskenbaar betrekking op “uitverkiezing tot verlossing” (Efeziërs 1:4; Marcus 13:20).

Gods uitverkorenen (Grieks: eklektos).

- “Gods uitverkorenen” zijn degenen uit alle mensen op aarde (Johannes 15:19) die God eens en voor altijd (het werkwoord staat in de aoristus tijd) voor de grondlegging van de wereld uitverkoren heeft (Efeziërs 1:4); degenen die Hij van eeuwigheid kende, met bijzondere genegenheid, liefde en zorg (Romeinen 8:29); en die hij naar zichzelf (Christus) trok in de tijd en de geschiedenis (Johannes 6:37,44,65; 13:18).
- Alhoewel vele mensen “uitgenodigd” worden door de verkondiging van het evangelie, zijn niet allen “uitverkoren” (Matteüs 22:14) en worden niet allen effectief geroepen of wedergeboren door het werk van de heilige Geest (cf. Johannes 3:3-8).
- “Gods uitverkorenen” zijn de ware gelovigen; degenen die gerechtvaardigd zijn door het geloof (Romeinen 8:30); tegen wie helemaal geen beschuldiging meer ingebracht kan worden (Romeinen 8:33); die zeker het heil van Christus verkrijgen met eeuwige heerlijkheid (2 Timoteüs 2:10; Titus 1:1).
- “Gods uitverkorenen” bestaan uit gelovigen vanuit het natuurlijke volk van Israël en vanuit de niet-joodse volken (Romeinen 11:5-7; Kolossenzen 3:12; 1 Tessalonicenzen 1:4). Tezamen worden zij “Gods heiligen en geliefden” genoemd (Kolossenzen 3:12). Tezamen vormen zij “Gods uitverkoren geslacht”, “Gods heilige natie”, “het volk dat Gods eigendom is” (1 Petrus 2:9). Tezamen zijn zij “de Kerk (Gemeente) van Christus” (2 Johannes 1,13).
- Christus doet aanhoudend voorbeden voor de uitverkorenen (Romeinen 8:33-34). De gebeden van de uitverkorenen worden altijd door God gehoord en God doet altijd wat recht is voor hen (Lucas 18:7; Romeinen 8:28). De uitverkorenen worden uitgekozen om heilig en onberispelijk voor God te leven (Efeziërs 1:4-5) en blijvende vrucht te dragen (Johannes 15:16). De uitverkorenen worden staande gehouden en zij kunnen zelfs in de verdrukking gedurende de laatste dagen niet verleid worden (Matteüs 24:24; Judas 24; Openbaring 17:14)!

Kenmerken van Gods uitverkiezing

- Gods uitverkiezing is soeverein. Het is een uitdrukking van zijn eeuwig wilsbesluit en goddelijk welbehagen; zijn onbegrijpelijke, onverdiende liefde! Christus is niet de verwervende Bemiddelaar, maar wel de uitvoerende Bemiddelaar van Gods uitverkiezing, omdat hij zelf het voorwerp van Gods uitverkiezing is (Lucas 9:35; 23:35). Gods eeuwige plan van uitverkiezing gaat vooraf aan de uitvoering daarvan in de tijd (Johannes 3:16; Romeinen 5:8; 2 Timoteüs 1:9-10; 1 Johannes 4:9).
- Gods uitverkiezing is onveranderlijk. Uitverkiezing verzekert de uitverkorenen ervan dat zij de verlossing verkrijgen (Romeinen 11:7). De keten van Gods plan van uitverkiezing kan niet verbroken worden (Romeinen 8:28-30; 11:29; 2 Timoteüs 2:19). *De leer van de uitverkiezing dient tot geweldige troost en zekerheid voor gelovigen*, doordat ze weten dat hun verlossing niet bepaald wordt door hun onzekere gehoorzaamheid, maar door Gods onveranderlijke besluit. Gods uitverkiezing raakt alle aspecten van het leven van de gelovige: het bewerkt Gods *effectieve roeping* (Romeinen 8:29-30); de *adoptie tot Gods zonen* (Efeziërs 1:4-5); *echt geloof in de waarheid* (2 Tessalonicenzen 2:13); *rechtvaardiging* (Romeinen 8:30,33-34); *zekerheid van verlossing* (Romeinen 8:33-39); *heiliging en gehoorzaamheid* (2 Tessalonicenzen 2:13; 1 Petrus 1:1-2); *verheerlijking* (Romeinen 8:30; 2 Tessalonicenzen 2:14). Gods uitverkiezing heeft de verlossing, heiliging en dienstbetoon tot specifiek doel (Kolossenzen 3:12-17; Handelingen 9:15-16). Daarom *is het kwaadwillig en absurd te zeggen dat de uitverkorenen behouden worden ongeacht of ze echt geloven of ongeacht hoe ze leven!* De uitverkorenen *behoren* (Kolossenzen 3:12; 2 Petrus 1:10-11) en *kunnen en willen* (Romeinen 6:4-14,17-19; 7:6; 8:4-13) heilige en zinvolle levens leiden!
- Gods uitverkiezing is eeuwig. Gods uitverkiezing met betrekking tot verlossing mag niet verbonden worden met een of andere selectie in de tijd of met het genieten van een of ander aardse voorrecht of met het vervullen van een of andere verantwoordelijkheid. Gods uitverkiezing is onlosmakelijk verbonden met Gods eeuwig raadsbesluit (voornemen, plan, doel, Grieks: prothesis) (Romeinen 9:11). Gods uitverkiezing is van vóór de grondlegging van de wereld (Efeziërs 1:4), maar wordt kenbaar in de geschiedenis (1 Tessalonicenzen 1:4). Omdat niemand behalve God in het hart van een mens kan zien, mag ook niemand een ander mens als verworpen of als zonder meer uitverkoren beschouwen of verklaren. Een gelovige mag wel op grond van Gods Woord vasthouden aan de verzekering dat hij of zij uitverkoren is. Zo’n zekerheid zal groeien wanneer de gelovige vrucht draagt, maar kwijnen wanneer de gelovige in ongehoorzaamheid leeft.
- Gods uitverkiezing is onvoorwaardelijk. Gods uitverkiezing is op geen wijze afhankelijk van “voorzienend geloof” of “goede werken” van de mens (de leer van de Arminianen). Zij leren dat God tevoren (reeds voor de schepping) kan zien en dus weet of iemand in de loop van de geschiedenis gaat geloven of niet. Dus in laatste instantie is verlossing niet afhankelijk van een soevereine en genadige God, maar van een mens die met zijn vrije wil in God gaat geloven en God gehoorzaamt. De Bijbel leert dat Gods uitverkiezing uitsluitend afhankelijk is van Gods soevereine wil en genade (Romeinen 9:11; 1 Korintiërs 1:27-28; Handelingen 13:48; 2 Timoteüs 1:9; 1 Petrus 1:2) en niet van de vrije wil, de goede werken of de religiositeit van de mens. Er zijn twee redenen waarom dit ook niet kan. Ten eerste hebben alle mensen gezondigd, en zijn ze *reeds veroordeeld en blijft Gods toorn op hen: zij zijn reeds*

verloren, zelfs al maken zij geen keus (Johannes 3:18,36). Niemand staat dus in een neutrale zone, vanwaar hij (met zijn zogenaamde ‘vrije wil’ of ‘persoonlijke inzet’) de vrijheid heeft om te kiezen voor of tegen God (Romeinen 9:14-18)! De Bijbel leert dat niemand rechtvaardig is, ook niet één (Romeinen 3:11). Allen missen de heerlijkheid van God (Romeinen 3:23). Ten tweede zijn zelfs het geloof en de goede werken van de gelovige de vrucht van Gods genade en niet wat in de mens zelf zijn oorsprong heeft (Efeziërs 2:8-9; Filippenzen 1:29). De gelovige heeft alles uit genadige van God ontvangen (1 Korintiërs 4:7).

- Gods uitverkiezing is onweerstaanbaar. Uitverkiezing betekent niet dat een mens God helemaal niet kan weerstaan in de uitvoering van zijn verlossingsplan, maar het betekent dat zijn tegenstand niet zal lukken! Uitverkiezing betekent niet dat God de wil van de mens overweldigt, maar wel dat Hij zo’n invloed uitoefent op de menselijke geest dat Hij haar gewillig maakt (Filippenzen 2:13).
- Gods uitverkiezing is niet onrechtvaardig. Het feit dat God sommige mensen uitkiest en andere voorbijgaat, maakt Hem niet schuldig aan onrecht. Dit zou wel het geval zijn indien iemand een rechtmatige aanspraak zou hebben. Als bv. alle mensen het recht hadden vergeving en eeuwig leven te ontvangen, dan zou God onrechtvaardig zijn als Hij alleen een beperkt aantal mensen vergaf en eeuwige leven gaf. Maar nu heeft geen enkel mens recht op de zegeningen die voortvloeien uit de uitverkiezing. Integendeel, alle mensen hebben dit recht verbeurd in de zondeval van hun representatieve hoofd, Adam (Romeinen 5:12-21). Niet alleen heeft niemand het recht God te verwijten dat Hij alleen sommige mensen uitkiest, maar wij moeten ook erkennen dat God volkomen rechtvaardig zou zijn, zelfs als Hij geen enkele mens verlost (Matteüs 20:14-15; Romeinen 9:14-15).
- Gods uitverkiezing betreft individuen en zijn Kerk (Gemeente). Individuen werden uitverkoren (Romeinen 16:13; Filippenzen 4:3; Handelingen 9:15). Gods uitverkiezing omvat deze mensen “in Christus”, zodat zij beschouwd worden als één lichaam, de Kerk (Gemeente) (Efeziërs 1:4; 2 Timoteüs 2:10; 2 Johannes 1,13).
- Gods uitverkiezing wordt door Jezus en de apostelen geleerd. Jezus (Johannes 6:37-40,44-45,65; 10:11, 14-16,28-30; 17:2,6,9,24); Paulus (zie hierboven); Jakobus (Jakobus 2:5); Petrus (1 Petrus 1:1-2; 2 Petrus 1:10); en Johannes (2 Johannes 1,13; Openbaring 17:14).

Gods soeverein beheer van alle omstandigheden (8:28)

“God doet alle dingen medewerken ten goede voor hen, die God liefhebben, die volgens zijn voornemen geroepen zijn.” “Alles”, d.w.z. alle mensen, dingen en omstandigheden werken ten goede voor Gods kinderen! Het woord heeft vooral betrekkingen op het tegenwoordige en toekomstige lijden, waarvan gesproken wordt in de context (8:17-18,35-39). Dit sluit “rijkdom” in (1 Timoteüs 6:17-19), “armoede” (Spreuken 30:8-9), “zwakheden” (2 Korintiërs 12:7-10), “velerlei verzoeken (verdrukkingen)” (Jakobus 1:2-4; Romeinen 5:3-5), “tuchtiging” (Hebreeën 12:4-13; 2 Korintiërs 2:6-8), “vervolgingen” (Matteüs 5:10-12). Zelfs “kwade bedoelingen” worden door God ten goede gekeerd (Genesis 50:20; Nehemia 4:15). Zelfs engelen (Hebreeën 1:14), satan en zijn demonen (Efeziërs 6:10-18), de natiën en hun overheden (Psalm 2; 48:4-8; 149:6-9; Handelingen 9:15), regen en donder (1 Samuël 12:18-20) en droogte en plagen (1 Koningen 8:35-40) – *alles staan ten dienste van de Almachtige God om zijn allesomvattende plan met het heelal te bereiken*.

Alle dingen “werken mee met elkaar” en daarom moeten we niet denken dat elk element op zichzelf beschouwd voor ons werkt ten goede. Sommige dingen zijn zeker kwaad in zichzelf, en alleen “in de context van alle dingen” werken ze mee ten goede! Geen enkel ding werkt *uiteindelijk* ten kwade voor de gelovige! In Gods soevereiniteit werkt elk detail mee om zijn doel te bereiken in ieder gelovige!